

BÁSNÍK FIELD V CHOLUPICÍCH.

Jaro je tady. Nebe nad Cholupicemi je modré jako žluté prase, na jiskřících pivních
flaškách létají divoce andělé a dole v hospodě u rybníka lemovaného rozkvetlými kaštany
sedí mistr Klíma s inženýrem Němcem. Zahradní restaurace je živá, výletníci z nedaleké
Prahy do sebe lijí jedno pivo za druhým, takže záchodový kanál proměnil se v zlatou
Amazonku, na jejímž břehu sečtělá lína anakonda rozevřela novou básnickou sbírku a
zasněně se začetla. Zanedlouho na ní přistál anopheles, zvědavý jako opice. Anakonda se
ohnala koncem ocasu, aby dotěrného hmyzouna odehnala, ale když viděla, že ho jen tak
neodežene, sundala si skřípec a zařvala na něho ať letí do řiti. Poletím hade. řekl komár,
až mi řekneš, co to proboha čteš, vždyť jest absurdní absurditou vidět hada čísti. Možná
bylo to menší perversitou, kdyby sis četla třeba Kanta a potom vyplivovala nějaké ty blbé
rozumy, ale poezie v rukou hada čirou nemožností jest, z čehož plyne, že nejsi nic jiného
než halucinace mého komářího mosku.

Anakonda se neurazila, neboť hmyz nemůže se dotknout hadí pýchy a poslala ho do
Cholupic, ať se zeptá ing. Němce, proč čtou hadi básnické sbírky.

Tak ještě dvě plzně pánové? Zeptal se číšník našich hrdinů a k deseti čárkám na účtence
připsal další dvě. Když Klíma zvedl půllitr, proťal jej sluneční paprsek a ve skle to
zazářilo jako když blýskne. Já vám povídám Němec, že něco tak dobrého jako toho
Fielda jsem už dlouho nečetl, krátké básně, ale ten vtip, hotový Morgenstern.